

—Hem rebut el número extraordinari del Butlletí que publica el Centre Catòlic de Mataró. Es un model d'art i de bon gust. Agraim l'atenció.

—Per tal d'inaugurar l'ermita de Santa Bàrbara, a Sant Feliu de Buixalleu, que ha sigut notablement reposada s'hi ha projectat la celebració d'un Àplec, en un dels diumenges de Setembre.

—Entre altres, quins noms sentim no recordar estiuejen en la nostra població les famílies Constantí, Ordis, Rossinyol, Bades, Dr. Girona, Saragossa, Llanes, Ripoll, Pérez, Turón Cardona, Torres, Vidua Andreu, Oriols, Casals, Ferrero, Paret, Solans, Fernández-Díaz, Vidua Malaret i Lluc.

Reveient la Mare

Avui he abraçat la mare. Ha sigut una abraçada llarga, duradera, estreta... He abraçat la mare. Es lo mateix que si diguéssis que he abraçat el món.

Feia mig any que no l'havia vista. Es com sempre. Potser més pàl·lida i té de més algun cabell blanc que l'últim cop que l'havia besada, lo qual li dona més aires de Dolorosa.

Quan m'ha passat la ma per la cara, he aentit que son contacte tremolava: La mare es fa vella.

Hem canviat la mirada. Ella rient amb mig orgull, m'ha dit:

—Em penso que encara creixes.

—Soc un infant com sempre, mare.

Ha contestat, acaronent-me de nou:

—Ja en tens vintidós...!

Si té raó. Tanmateix ja ho hauria d'haver vist que començo de semblar un home. Soc ben tallat de no haver-me'n adonat abans. La culpa, però, no és meua, els miralls la ténen: degut a què em veig cada dia no m'he donat compte de que el temps també passa per mi. En canvi avui, després de mig any en reveure la mare, el temps m'ha caigut al damuet: La mare es fa vella.

Hem parlat llargament. De tot una mica. Conec que la meua conversa li agrada. M'ha fet moltes preguntes. Després de mig any de separació, m'ha semblat més dolça que abans encara. He comprès, però, que la seva discreció ha segat més d'un cop una pregunta que ha intentat fer florir ran de son llaví. L'he ajudat, preparant-li el terreny. S'ha decidit a l'últim.

—No festejes encara? No tens cap mossa per allà baix?

Jo he rigut.

—Soc jove. No hi penso encara en xicotes.

M'ha abraçat en un extremament de goig. La contesta meua l'ha deixada tranquil·la. L'amor l'ha fa egoïsta. Ho conec: m'estima massa.

L'abraçada seva, però, ha obrat el miracle. M'ha renovat i repintat la visió dels meus vintidós anys.

I, per primera vegada, m'ha desplagut que la mare fos la meua i que sigués ja vella: si tinguéssis dinou anys, m'hi casaria!

RAFEL VILÀ BARNILS